

Arrest

nr. 93 270 van 11 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 december 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat I. BACQUAERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat F. VANDEN DAELE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 19 december 2008 te Antwerpen in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 5 februari 2009 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. Verzoeker wordt op 30 september 2009 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 23 december 2010 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 18 september 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [A. M.] geboren te [...], op [...] van Marokkaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing: Artikel 42quater, §1, 4°, van de wet van 15.12.1980 er is geen gezamenlijke vestiging meer:

Uit het relatieverlag opgemaakt te Antwerpen door inspecteur van politie op 01.04.2010 blijkt dat er sinds november 2009 geen samenwonen meer is.

Uit de brief de procureur des Konings dd. 26.11.2010 van Antwerpen blijkt het volgende:

“Mijn ambt heeft een melding ontvangen vanwege de cel schijnhuwelijken van stad Antwerpen.

Mevr. [S. J.] °[...] van Belgische nationaliteit en [A. M.] °[...] van Marokkaanse nationaliteit zouden niet langer samenwonen.

Betrokkenen zijn te Antwerpen gehuwd op 19.12.2008.

De man werd op 04.02.2009 ingeschreven in de registers te Antwerpen.

Op 16.05.2009 heeft mevr. [S.] de eerste maal officieel klacht ingediend bij de politiediensten inzake slagen en verwondingen. Dit betreft het dossier AN43.LB.063020/2009. Uit dit proces-verbaal blijkt dat er eerste politietussenkomen reeds vroeger hebben plaatsgevonden.

Op 29.05.2008 moet de politie ter plaatse komen omdat er ruzie is tussen betrokkenen.

Op 26.03.2009 wordt een kort verslag opgesteld omdat de vrouw de echtelijke verblijfplaats met de gemeenschappelijke dochter heeft verlaten.

Op 15.04.2009 moet de politie op het gemeenschappelijk adres langsgaan voor een echtelijke twist. Op dat ogenblik is sprake van een mogelijke echtscheiding.

Op 18.05.2009 moet de politie tussenkomen bij betrokkenen. De relatie is niet goed, advocaten zouden geraadpleegd zijn. De man gaat elders overnachten.

Op 18.11.2009 wordt de man ingeschreven te [...], en de vrouw wordt op 26.11.2009 ingeschreven in de [...]. Sedert 17.02.2010 woont de vrouw in de [...].

De vrouw heeft op 16.05.2009 onder meer verklaard dat sinds de man zijn verblijfsdocumenten heeft de situatie tussen hen onhoudbaar is geworden. ”

Het verblijfsrecht van betrokkene wordt ingetrokken gelet op het feit dat de relatie tussen beiden niet duurzaam blijkt te zijn.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste, tweede en derde middel, die samen worden behandelend, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij stelt tevens dat er sprake is van een onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering.

Hij licht de middelen als volgt toe:

“Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienden de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden.

Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenwet, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria 7 te kunnen invoeren.

Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

[...]

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist;

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

[...]

Dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze.

Dat immers de beslissing die genomen werd door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken, dienst Vreemdelingenzaken, onjuist is;

Op geen enkel moment werd rekening gehouden met het feit dat een kind geboren werd uit de relatie van verzoeker.

Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van gerechtelijke beslissingen, dat de motiveringen wezenlijke waarborg tegen de willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd;

(Cass. 12.05.1932, Pas. 1932, I, 1666).

Dat kan besloten worden dat, indien de bestuurshandelingen niet degelijk gemotiveerd werd zulks leidt tot een gemis aan een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs van de Minister van Binnenlandse Zaken de hem voorgelegde situatie niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft;

Dat immers op 23/12/2010 een beslissing werd genomen enkel gebaseerd op het feit dat de relatie tussen partijen niet duurzaam zou blijken te zijn.

Dat niet verder onderzocht werd of uit de relatie een kind geboren werd.

Dat er in casu sprake is van een onjuist en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing dat er toe leidt te besluiten dat de aan de Minister van Binnenlandse Zaken voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden.

Dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de motivering zoals gegeven in de bestreden beslissing van 23/12/2010.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

[...]

Dat verweerster zich terdege diende te informeren naar de situatie van verzoeker.

Dat verzoeker ook nooit de gelegenheid heeft gehad om zijn gezinssituatie uit te leggen.

Dat verweerster blijkbaar geen interesse toont in het feit dat uit de relatie van verzoeker een kind geboren werd.

Dat zij zulks behoorde te doen en ambtshalve haar beslissing diende uit te stellen.

Dat van verweerster mag verwacht worden dat zij haar onderzoeksplicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst in acht te neemt."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...]

Uit het administratief dossier blijkt nergens dat verzoeker in de periode na de scheiding met zijn echtgenote een vaderschapsrecht heeft laten gelden, noch dat hij een aanvraag tot verblijfsrecht op basis van zijn vaderschap heeft ingediend.

Sedert november 2009 is het "instrumentum" (zijn verblijfstitel) niet meer gesteund op het "negotium" (zijn recht op verblijf).

Met betrekking tot de formele motiveringsplicht verwijst verwerende partij naar vaste rechtspraak van Uw Raad:

"De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167. 408; RvS 15 februari 2007, nr. 167. 852) .

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt." (RVV, 29 maart 2012, nr. 78.646)

[...]

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het aan verzoeker toekomt om alle mogelijke nieuwe en relevante stukken met betrekking tot zijn verblijfssituatie aan zijn dossier toe te voegen en dat het niet de plicht is van verwerende partij om na te gaan of er al dan niet gewijzigde omstandigheden zijn alvorens een beslissing te nemen.

Nergens blijkt de interesse van verzoeker in een gezinsleven met het kind. De verwerende partij leidt dat af o.m. uit het politieverslag van 1 april 2010 en uit de omstandigheid dat hij nooit de gezinsherenging aanvroeg in functie van dat kind, ook niet na de feitelijke scheiding met [S. J.].

Vaste rechtspraak van de Raad stelt met betrekking tot het zorgvuldigheidsbeginsel dat:

"In zoverre verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding." (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954)

"Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid zich bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken." (RvV, 24 januari 2011, nr. 54.807)

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

[...]"

2.3.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker kennis heeft kunnen nemen van de feitelijke en juridische overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Verzoeker lijkt nog te willen aangeven dat een ruimere motiveringsplicht voortvloeit uit artikel 8 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft evenwel betrekking op beslissingen die worden genomen met toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, terwijl de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet en artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker toont door te verwijzen naar een bepaling die *in casu* niet werd toegepast dan ook niet aan dat de bestreden beslissing niet wettig is.

2.3.2. In zoverre verzoeker aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist is en ten onrechte geen rekening werd gehouden met het gegeven dat een kind is geboren uit het huwelijk, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

De Raad stelt vast dat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht *in casu* dient te worden beoordeeld in het kader van de toepassing van artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet. De *in casu* relevante bepalingen van dit artikel luiden op het ogenblik dat bestreden beslissing werd genomen als volgt:

§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

§ 2. [...]

§ 3. [...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing indien :

1° [...]

2° hetzij het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° hetzij het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° [...]

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing beschikte of kon beschikken (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). *In casu* is de bestreden beslissing genomen op 23 december 2010. Het gegeven dat de bestreden beslissing pas op 18 september 2012, het weze bijna twee jaar nadat deze beslissing werd genomen, aan verzoeker ter kennis werd gebracht, vermag in principe niet terug te slaan op de wettigheid van de beslissing (RvS 8 mei 2008, nr. 182.753).

Verweerder besloot tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker in toepassing van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet en de vaststelling dat er geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging. Dit gegeven wordt door verzoeker niet betwist.

De vaststelling dringt zich evenwel op dat in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet enkele situaties zijn omschreven waarin voormelde beëindigingsgrond geen toepassing vindt. Zo wordt onder meer een uitzondering voorzien indien het familielid een recht van bewaring heeft over een in het Rijk verblijvend kind van de burger van de Unie of indien deze een omgangsrecht met een minderjarig kind heeft en dit omgangsrecht volgens de rechter moet worden uitgeoefend in het Rijk. Hierbij geldt bijkomend wel de voorwaarde dat het familielid werknemer of zelfstandige is in België of voor zichzelf en zijn familieleden beschikt over voldoende bestaansmiddelen en beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. Het volstaat eveneens dat het betreffende familielid lid is van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Uit de stukken van het administratief dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing kennis had van het gegeven dat uit het huwelijk van verzoeker en zijn echtgenote een kind was geboren. Het administratief dossier bevat eveneens een faxbericht van de politie van Antwerpen van 29 maart 2010 dat de gemeenschappelijke dochter inwoont bij de moeder doch verzoeker elke zaterdagmiddag bezoekrecht heeft en dit ook effectief uitoefent. Er is hierin ook sprake van een verzoening tussen de partners. Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat uit het administratief dossier nergens blijkt dat verzoeker na de scheiding met zijn echtgenote een vaderschapsrecht heeft laten gelden of geïnteresseerd is in een gezinsleven met het kind. Verweerder verwijst in de nota naar een politieverslag van 1 april 2010, doch hierin wordt enkel vastgesteld dat de partners niet meer samenwonen. De toepassing van artikel 42quater, § 4 van de

Vreemdelingenwet is verder niet afhankelijk gemaakt van enige “aanvraag tot verblijfsrecht op basis van zijn vaderschap”.

Uit een beschikking van het Vredegerecht van Antwerpen van 22 december 2009, zoals gevoegd door verzoeker bij zijn verzoekschrift, volgt verder dat beide echtgenoten het ouderlijk gezag wordt toegekend over het gemeenschappelijke kind. Er wordt hierbij eveneens bepaald dat verzoeker een recht op persoonlijke omgang heeft met zijn kind elke zaterdag van 14u tot 18u, het kind telkens af te halen en terug te brengen ten huize van de moeder/echtgenote. Verzoeker wordt hierbij ook veroordeeld tot het betalen van een som van 200 euro per maand als onderhoudsbijdrage voor het kind. In deze beschikking wordt verder ook aangegeven dat verzoeker op dat ogenblik werkte en een inkomen genoot van 1 300 euro. Deze beschikking bevindt zich niet in het administratief dossier, doch de vaststelling dringt zich op dat verweerder – ondanks het gegeven dat er aanwijzingen voorhanden waren in het dossier dat verzoeker zich mogelijks bevond in een situatie zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, § 4, 2° of 3° van de Vreemdelingenwet – ook naliet om verzoeker in de mogelijkheid te stellen dit stuk en andere bewijzen voor te leggen.

Niettegenstaande het gegeven dat verweerder kennis had van het gegeven dat er sprake was van een gezamenlijk kind en dat verzoeker een bezoekrecht uitoefende met dit kind, werd met dit gegeven geen rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing en werd geen verder onderzoek verricht naar het al dan niet voorhanden zijn van de omstandigheden vervat in artikel 42^{quater}, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan derhalve worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder naliet zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Doordat verweerder nagelaten heeft te onderzoeken of artikel 42^{quater}, § 4, 2° of 3° van de Vreemdelingenwet van toepassing was, ondanks het feit dat hiertoe aanwijzingen bestonden, dient ook te worden gesteld dat niet blijkt dat hij zich op correcte feiten heeft gebaseerd en dat hij op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen dat hij zonder meer toepassing kon maken van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, zodat ook de materiële motiveringsplicht werd miskend.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht is aangetoond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 december 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf december tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

griffier.

De voorzitter,

I. CORNELIS